

Sygn. akt VIII C 155/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa G. Ł.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu należnych stronie pozwanej.

Sygn. akt VIII C 155/23

UZASADNIENIE

W dniu 24 lutego 2023 roku powód G. Ł., działający przez przedstawiciela ustawowego ojca A. Ł., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej w W. powództwo o zapłatę kwoty 8.200 zł tytułem zadośćuczynienia, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wyjaśnił, że w dniu 31 maja 2021 roku na skutek niezachowania ostrożności przez kierującego pojazdem P. o nr rej. (...) M. J. (1) doszło do zderzenia z poruszającym się rowerem powodem. Sprawca miał zawartą umowę ubezpieczenia OC z pozwanym. Na skutek zdarzenia powód doznał obrażeń ciała w postaci złamania prawej piszczeli w zakresie kostki przyśrodkowej, które spowodowały naruszenie czynności narządów na czas powyżej 7 dni. Powodowi został założony opatrunek gipsowy, nie mógł też uczestniczyć w zajęciach wychowania fizycznego aż do dnia 30 września 2021 roku. Postępowanie karne przeciwko sprawcy zdarzenia prowadzone w tutejszym Sądzie pod sygn. IV K 600/21 jest w toku. Jednym z zaleceń lekarskich był zakaz obciążania operowanej kończyny, co skutkowało koniecznością korzystania z pomocy osób trzecich przy czynnościach związanych z toaletą, ubraniem, przygotowaniem posiłków czy przemieszczaniem się. Dodatkowo przy uwzględnieniu należnego zadośćuczynienia należy mieć na uwadze fakt, że do wypadku doszło następnego dnia po zdjęciu obowiązku prowadzenia zajęć szkolnych w trybie zdalnym. Chłopiec, po okresie odseparowania od rówieśników związanym z pandemią (...), z powodu przedmiotowego zdarzenia na kolejny okres został pozbawiony kontaktu z rówieśnikami i zmuszony do izolacji z uwagi na założony gips. Dziecko miało też wykupiony aktywny wypoczynek w okresie wakacyjnym, z którego musiało zrezygnować, z uwagi na zalecenia lekarskie związane z leczeniem przedmiotowego urazu. Leczenie zostało zakończone 10 września 2021 roku. Szkada została zgłoszona pozwanemu ubezpieczycielowi, który w toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego zlecił wydanie opinii o stanie zdrowia powoda ortopedzie, który mając na uwadze okoliczności sprawy

oraz rozmiar obrażeń i dolegliwości doznane przez powoda, orzeczeniem z dnia 17 stycznia 2021 roku uznał, że zadośćuczynienie powinno wynosić 9.200 zł. Pozwany do dnia wytoczenia powództwa, decyzją z dnia 25 stycznia 2022 roku wypłacił tytułem zadośćuczynienia jedynie kwotę 1.000 zł. Wartość przedmiotu sporu stanowi różnicę między kwotą zadośćuczynienia wyliczoną przez lekarza orzecznika pozwanego, a kwotą wypłaconą przez pozwanego. **(pozew k. 5-8)**

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do wysokości akcentując, że decyzją z dnia 25 stycznia 2022 roku przyznał i wypłacił powodowi kwotę 1.000 zł jako kwotę bezsporną. Jednocześnie poinformował powoda, że do wydania ostatecznego stanowiska pozwany potrzebuje zapoznać się z pełnymi aktami sprawy karnej, która w dalszym ciągu toczy się przeciwko sprawcy wypadku. Pełnomocnik pozwanego podniósł, że powód nie wykazał, żadnych okoliczności uzasadniających przyznanie zadośćuczynienia w żądanej przez niego wysokości. **(odpowiedź na pozew k. 39-40)**

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 62-65, k. 68, pismo k. 66)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 maja 2021 roku ok. godziny 8.25 w Ł. na wysokości posesji nr (...) ulicy (...) z A. (droga publiczna), M. J. (1) kierując samochodem marki P. (...) o nr rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez to, że wyjeżdżając z posesji, włączając się do ruchu, nie zachował ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, w wyniku czego doprowadził do potrącenia kierującego rowerem marki D., czym nieumyślnie spowodował wypadek drogowy, w którym kierujący rowerem G. Ł. lat 14 doznał obrażeń ciała w postaci złamania prawej piszczeli w zakresie kostki przyśrodkowej, które to obrażenia należy traktować jako inne niż wymienione w art. 156 § 1 k.k., powodujące naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni, w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Powód z miejsca zdarzenia został przewieziony karetką pogotowia na (...) gdzie stwierdzono u powoda złamanie prawej piszczeli w zakresie kostki przyśrodkowej. U powoda zastosowano szynę gipsową podudziowo-stopową oraz zalecono ograniczenie chodzenia, chodzenie o kulach i dalszą kontrolę w poradni POZ. Powód otrzymał także zwolnienie z zajęć wychowania fizycznego do 30 września 2021 roku. **(odpis wyroku wydanego w sprawie IV K 600/21 wraz z uzasadnieniem k. 55-61, okoliczności bezsporne, karta informacyjna k. 14-15, opinia sądowno-lekarska k. 16-17)**

Pojazd sprawcy w dniu wypadku objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie.

Po zgłoszeniu szkody pozwany wdrożył postępowanie likwidacyjne, w toku którego lekarz orzecznik pozwanego oszacował wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi na kwotę 9.200 zł. **(zgłoszenie szkody k. 29-30, orzeczenie o stanie zdrowia k. 18-23, raport ubezpieczeniowy k. 24-26)**

Decyzją z dnia 25 stycznia 2022 roku pozwany przyznał powodowi bezsporną kwotę zadośćuczynienia w wysokości 1.000 zł. W treści decyzji pozwany podkreślił, że nie jest to ostateczne stanowisko, do zajęcia którego niezbędne jest zapoznanie się z pełnymi aktami sprawy karnej. Pozwany oświadczył, że zajmie ostateczne stanowisko w terminie 14 dni od uzyskania wglądu do akt sprawy karnej. **(decyzja k. 27-28)**

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 21 czerwca 2023 roku w sprawie o sygn. IV K 600/21 postępowanie karne wobec sprawcy wypadku z dnia 31 maja 2021 roku zostało warunkowo umorzona na okres 1 roku próby, na podstawie art. 66 § 1 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k., nadto Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz

pokrzywdzonego nawiązkę w kwocie 500 zł. W uzasadnieniu wyroku, Sąd wskazał, że M. J. (1) wyjeżdżając z bramy miał ograniczoną widoczność – miał utrudnioną możliwość obserwacji osób znajdujących się na chodniku po stronie, z której po chodniku na rowerze nadjechał G. Ł., z uwagi na posadowiony paczkomat oraz mur ogrodzenia. Zaznaczył, że samochód M. J. (1) poruszał się z prędkością 18 km/h, zaś powód poruszał się z prędkością około 15 km/h. Jednocześnie Sąd podkreślił, że powód nie znajdował się w żadnej sytuacji, która uzasadniałaby jazdę przez niego na rowerze po chodniku, zatem winien poruszać się po jezdni, gdzie byłby z pewnością znacznie lepiej widoczny dla wyjeżdżającego z bramy oskarżonego. W dalszej kolejności Sąd wskazał, że charakter doznanych przez powoda obrażeń był bez wątpienia poważny, jednakże nie sposób przyjąć by ich rozmiar wykraczał istotnie poza zwykłe skutki wypadku drogowego o cechach wypełniających znamiona art. 177 § 1 k.k. Obrażenia te nie powstały jedynie wyłącznie na skutek naruszenia zasad bezpieczeństwa przez M. J. (1), ale także przez prowadzącego rower powoda. M. J. (1) nie zachował dostatecznej ostrożności podczas manewru wyjeżdżania z bramy, jednakże powód przyczynił się do przedmiotowego zdarzenia jadąc po chodniku, co w sposób bezpośredni doprowadziło do wypadku drogowego. Wyrok ten jest prawomocny od dnia 17 sierpnia 2023 roku. **(dokument urzędowy w postaci wyroku wraz z uzasadnieniem k. 55-61)**

Powód nosił opatrunek gipsowy przez 3-4 tygodnie. Przez pierwsze półtora tygodnia od zdarzenia szkodzącego odczuwał dolegliwości bólowe ze strony uszkodzonej kończyny, po zdjęciu opatrunku gipsowego bóle nogi nie występowały. Na skutek doznanego urazu powód musiał zrezygnować na około 2 miesiące z jazdy na rowerze, co było dla niego wyjątkowo dotkliwe, bowiem przed wypadkiem uprawiał akrobacje na rowerze. Stosując się do zaleceń lekarza w tym zakresie zmuszony był do rezygnacji z wykupionego wypoczynku w górach, gdzie miał wykupione zjazdy na rowerze po szlakach. Po przedmiotowym zdarzeniu powód miał także problem z poruszaniem się po dwupoziomym domu, w którym mieszka wraz z rodzicami. Nadto z powodu unieruchomienia w domu opatrunkiem gipsowym oraz pandemii, powód został odseparowany od bezpośredniego kontaktu z rówieśnikami. Powód ponownie zaczął uprawiać sport po 3 miesiącach po wypadku, po 2 miesiącach od wypadku zaczął spotykać się z kolegami.

Obecnie powód powrócił do jazdy na rowerze, jednakże nie powrócił do pełnej sprawności, bowiem uszkodzona w wyniku przedmiotowego zdarzenia noga stała się podatna na kontuzje. **(zeznania przedstawiciela ustawowego powoda 00:14:52-00:27:08 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 11 października 2023 roku k. 62-65)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie powołanych wyżej dowodów, w tym dowodów z dokumentacji medycznej i zeznań przedstawiciela ustawowego powoda, a także na podstawie dokumentu urzędowego w postaci odpisu wyroku karnego wraz z uzasadnieniem.

Zgodnie z art. 11 k.p.c., ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną. Sąd cywilny wiąże zatem tylko zawarte w sentencji wyroku karnego i to wyroku skazującego, ustalenia okoliczności dotyczące osoby sprawcy czynu przypisanego oskarżonemu i przedmiotu przestępstwa. Okoliczności wykraczające poza te elementy nie są dla sądu orzekającego w sprawie cywilnej wiążące, nawet jeżeli znajdują się w sentencji orzeczenia. Ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie na podstawie art. 66 § 1 k.k. – co do popełnienia przestępstwa – nie wiążą z mocy art. 11 k.p.c. sądów w postępowaniu cywilnym (por. uchwała SN (7) zasada prawna z 22.10.1974 r., III PZP 20/74, L.). Należy jednak podkreślić, że ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne powinny być ocenione przez sąd cywilny w ramach przysługujących temu sądowi uprawnień z art. 233 § 1 k.p.c. Stanowią one istotne okoliczności sprawy, gdyż orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania karnego może zapaść tylko wówczas, gdy okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości (zob. wyr. SN z 20.9.1973 r., II PR 223/73, Legalis, z głosem M. Tyczki, NP 1974, Nr 6, s. 946). Jak słusznie podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 kwietnia 2023 roku w sprawie II CSKP 1036/22, zasadniczo związanie ustaleniami sądu karnego dotyczy jedynie oskarżonego, a inne podmioty mogą – lecz wyłącznie w celu zwolnienia się z odpowiedzialności cywilnej – podnosić i wykazywać nawet, że skazany nie jest w istocie winny. Nie do pogodzenia z prawem do sądu

byłoby bowiem przyjęcie, że osoba trzecia nie może podnosić w procesie okoliczności, co do których nie mogła wypowiedzieć się w toku postępowania karnego, w którym nie uczestniczyła. Orzeczenia karne inne niż skazujące, które nie wiążą sądu w sprawie cywilnej, są dokumentami urzędowymi, podobnie jak protokoły posiedzeń w sprawie karnej i zgodnie z art. 244 k.p.c. stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż nie zostało udowodnione.

W niniejszej sprawie znajdują oczywiście zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 § 1 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu – sprawcy zdarzenia obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zwanej dalej ustawą.

W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie zdarzeniem rodzącym odpowiedzialność odszkodowawczą strony pozwanej jest zdarzenie komunikacyjne z dnia

31 maja 2021 roku, w konsekwencji którego urazu doznał powód. Pozwany ubezpieczyciel nie kwestionował swojej legitymacji procesowej biernej, ani podstawy swojej odpowiedzialności. Nie zgadzał się natomiast z dochodzonym roszczeniem co do wysokości podnosząc, że bezsporna kwota wypłacona powodowi w toku postępowania likwidacyjnego w pełni rekompensuje doznaną przez niego krzywdę, zaś powód nie wykazał zasadności roszczenia ponad przyznaną kwotę.

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.p.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także

sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Natomiast, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (§ 2 art. 444 k.c.). Ponadto, w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 k.c.).

W niniejszej sprawie na powodzie ciążył obowiązek udowodnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności, w tym również odpowiedzialności deliktowej sprawcy.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował podstawy swej odpowiedzialności, a jedynie twierdził, iż wypłacił już należne zadośćuczynienie w godziwej bezspornej wysokości.

W wyroku z dnia 21 czerwca 2023 roku wydanym w sprawie o sygn. IV K 600/21 Sąd karny warunkowo umorzył postępowanie w stosunku do sprawcy zdarzenia, ubezpieczonego w zakresie OC u pozwanego, za popełniony czyn, ale także zasądził nawiązkę od pozwanego na rzecz powoda w kwocie 500 zł. Sąd karny podkreślił, że do przedmiotowego zdarzenia przyczynił się sam powód, naruszając w istotny sposób zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez jazdę rowerem po chodniku w miejscu niedozwolonym (w miejscu, w którym rowerzyści nie mogą się poruszać chodnikiem), co w sposób bezpośredni doprowadziło do wypadku drogowego, a co wprost wynika z dokumentu urzędowego w postaci pisemnego uzasadnienia wyroku.

Wprawdzie ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie co do popełnienia przestępstwa nie wiążą z mocy art. 11 k.p.c. sądów w postępowaniu cywilnym, jednakże ustalenia takiego wyroku powinny być ocenione przez sąd cywilny w ramach przysługujących temu sądowi uprawnień z art. 233 § 1 k.p.c. Stanowią one bowiem istotne okoliczności sprawy, gdyż orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania karnego może zapaść tylko wówczas, gdy okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości. Taki wyrok sądu karnego jest dokumentem urzędowym i na podstawie art. 244 § 1 k.p.c. stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 4.04.2013 r., I ACa 1352/12). Z tych przyczyn, wyrok karny, nie będący wyrokiem skazującym, a będący wyrokiem warunkowo umarzającym postępowanie wobec M. J. (1) należało potraktować jak dokument urzędowy i ocenić go zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c, co też Sąd orzekający w niniejszej sprawie uczynił. W sprawie karnej fakt popełnienia zarzuconego M. J. (2) czynu nie budził wątpliwości (warunek warunkowego umorzenia), a zatem istniały wystarczające podstawy, aby oskarżonemu przypisać popełnienie tego czynu. W sprawie cywilnej nie było zaś kwestionowane, iż M. J. (1) dopuścił się przedmiotowego czynu, zatem brak podstaw, by dokumentowi temu odmówić wiary.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 §1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Wykazanie wysokości doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu, a w konsekwencji wykazanie wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia, w niniejszej sprawie wymagało wiedzy specjalnej, jednakże powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, ograniczył w tym zakresie wnioski dowodowe jedynie do przeprowadzenia dowodu z opinii orzecznika wydanej w toku postępowania likwidacyjnego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że opinia ta nie posiadała w niniejszej sprawie waloru dowodu z opinii biegłego, w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. W świetle zaś tego przepisu walor opinii biegłego posiada wyłącznie opinia sporządzona na zlecenie sądu przez osobę przez niego wyznaczoną, bowiem to postanowienie o przeprowadzeniu dowodu, wydane stosownie do art. 236 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. nadaje opinii wskazanego w nim eksperta w danej dziedzinie charakter dowodu z opinii biegłego (por. wyrok SN z dnia 20 stycznia 1989 r., II CR 310/88, uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 grudnia 1998 r., I CKN 922/97). Stąd też opinia wydana w toku postępowania likwidacyjnego ma jedynie charakter dokumentu prywatnego, prywatnej ekspertyzy, która na zasadach ogólnych podlega ocenie według reguł przewidzianych w art. 233 § 1 k.p.c., tj. w oparciu o całokształt ujawnionych okoliczności w sprawie, zgodnie z

zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Dokument prywatny nie jest dowodem istniejącego stanu rzeczy, a jedynie stanowi dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

W niniejszej sprawie prywatna ekspertyza nie udowodniła okoliczności, na które została powołana. Przede wszystkim opinia ta nawet nie podejmuje kwestii wysokości trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jakiego powód miałby doznać w następstwie przedmiotowego zdarzenia i nie posługuje się kryteriami i pojęciami z tzw. rozporządzenia uszczerbkowego, którym posługuje się Sąd przy wyrokowaniu w sprawach o zadośćuczynienie.

Nie dość zatem, że powód nie udowodnił wysokości należnego zadośćuczynienia – wysokości doznanego uszczerbku na zdrowiu, to jeszcze z dokumentu urzędowego w postaci wyroku Sądu karnego jasno wynikało, że powód istotnie przyczynił się do powstania szkody, czego Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie może nie dostrzegać.

W niniejszej sprawie twierdzenia istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie zostały udowodnione, zatem o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy zdecydował rozkład ciężaru dowodu. Podkreślić należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej, a w szczególności strony reprezentowanej przez pełnomocnika. Sąd nie może nakazać stronie czy zobowiązać ją do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody i czy w ogóle Sąd będzie prowadził. W przypadku braku stosownych wniosków, jak wynika z art. 6 k.c., przeciwko stronie skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych, co ostatecznie może oznaczać przegranie procesu, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest przy tym suwerennym uprawnieniem sądu orzekającego i od oceny tegoż sądu należy przesądzenie, że taki szczególnie uzasadniony wypadek nastąpił w rozpoznawanej sprawie oraz usprawiedliwia odstępstwo od obowiązku ponoszenia kosztów procesu (por. m.in. postanowienie SN z dnia 25.03.2011 r., IV CZ 136/10, LEX nr 785545; postanowienie SN z dnia 19.01.2012 r., IV CZ 118/11, LEX nr 1169157; postanowienie SN z dnia 26.01.2012 r., III CZ 10/12, OSNC 2012/7-8/98; postanowienie SN z dnia 9.02.2012 r., III CZ 2/12, LEX nr 1162689). W ocenie Sądu taki właśnie szczególny wypadek zachodzi w stosunku do powoda, zwłaszcza, że o wysokości zadośćuczynienia decyduje ostatecznie Sąd, a powód uczy się i nie posiada własnych dochodów.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.